

Мих. Незнамъ дава ли ми Григорій, пероножченце то си.

Мат. Азъ мога да му го искамъ, и ся надѣвамъ съ една хорта да ми го даде.

Мих. Азъ не ся надѣвамъ да ти го даде той часъ.

Мат. Приятелию Григоріе! молимъ тя, дай ми пероножченце то си.

Гр. Изволте да не го дадешъ на Михаила.

Мат. Защо приятелию?

Гр. Защо много цапа, и злоупотреблява пероножченце то ми, реже пръчки, и го исаблява.

Разговоръ 12-ый.

Христо, Феодоръ, Маринъ и Михаилъ.

Хр. Знаишь ли, любезный Феодоре! колко радость осѣща сердце то ми, кога дохожда недѣля, или нѣкой праздникъ.

Феод. Знамъ твердѣ добрѣ, зашто и азъ много ся радувамъ.

Мар. И азъ приятели мои кога послушамъ, чи пакъ достигне недѣля та, колко ся зарадувахъ.

Мих. Ни е возможно, нито единъ отъ васъ да осѣща толкова радость, колко то осѣщамъ азъ кога послушамъ това сладко име.

Хр. Прочее сички смы согласны, и сички те обычамы праздницы те, обаче ваша милость Михаиле! да не ретешъ какъ мнущашъ праздничны те дни.